

ARTEMIS FOWL -sarjan tekijältä

EOIN COLFER

WARP

PYÖVELIN VALLANKUMOUS

WSOY

Muita Eoin Colferin teoksia:

WARP: SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA
ARTEMIS FOWL
ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA
ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKODI
ARTEMIS FOWL: SALAISET KANSIOT
ARTEMIS FOWL: OPALIN KOSTO
ARTEMIS FOWL: KADONNUT SIIRTOKUNTA
ARTEMIS FOWL: AIKAPARADOKSI
ARTEMIS FOWL: ATLANTISKOMPLEKSI
ARTEMIS FOWL: VIIMEINEN VARTIJA
TOIVOMUSLISTA
SUPERNATURALISTI
ETSIVÄTOIMISTO PUOLIKUU
SIIPIMIES
VIELÄ YKSI JUTTU...
HIUSKARVAN VARASSA
LEGENDA POTTU-MÄKISESTÄ
LEGENDA KAPTEENI KORPIN HAMPAISTA
LEGENDA MAAILMAN TUHMIMMASTA POJASTA

Eoin Colfer – Andrew Donkin – Giovanni Rigano:

ARTEMIS FOWL (SARJAKUVASOVITUS)
ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA (SARJAKUVASOVITUS)

ΕΘΙΠ COLFER

WARPF 2. KIRJA
PYÖVELIN VALLANKUMOUS

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

W.A.R.P. BOOK 2: THE HANGMAN'S REVOLUTION

TEXT COPYRIGHT © EOIN COLFER, ARTEMIS FOWL LTD, 2014
SUOMENKIELINEN LAITOS © JAAKKO KANKAANPÄÄ JA WSOY 2014

SIVUN 131 SITAATTI CHARLES DICKENSILTÄ
KERSTI JUVAN SUOMENNOKSESTA
SIVUJEN 327, 333 JA 337 SITAATTI PERCY BYSSHE SHELLEYLTÄ
AALE TYNNIN SUOMENNOKSESTA
SIVUN 303 RAAMATTU-SITAATTI
UUDEN TESTAMENTIN VUODEN 1938 SUOMENNOKSESTA

ISBN 978-951-0-40170-5

PAINETTU EU:SSA

Tobtori William Colferille

SISÄLLYS

	Mitä olisi voinut olla...	9
1	Moley ja GooGoo	12
2	Puuteriperuukkeja ja päivänvarjoja	31
3	<i>Klik, ei pam</i>	60
4	Sihahdus ja siinä kaikki	81
5	Mantteli ja roiskevisiiri	104
6	Kädet ylös, prinsessa	118
7	Hampuuseja ja rännirottia	140
8	Kolmen kimppa	169
9	Oli totisesti	178
10	Luoteja tulevaisuudesta	204
11	Halvatun lokaputket	212
12	Salaman iskemät	232
13	Ulosastumisen päivä	251
14	Kiitos, Tecumseh	279
15	Kaunis ja vaarallinen	329

Mitä olisi voinut olla...

1900-luvun lopulla skotlantilainen professori Charles Smart onnistui stabilisoimaan aikatunnelin, joka vei Viktorian ajan Lontooseen (ja joka oli tehty eksoottisesta aineesta, jolla oli negatiivinen energiatiheys, mistäpä muustakaan). Muutamassa kuukaudessa FBI polkaisi maasta hankkeen nimeltä *Witness Anonymous Relocation Program* eli WARP piilottaakseen liittovaltion oikeusjuttujen todistajia menneisyyteen. Kun professori sai kuulla, että WARP-osaston palveluksessa oleva eversti Box aikoi käyttää madonreikää valtioiden ja hallitusten historian peukalointiin, hän pakeni kauhuissaan menneisyyteen ja vei koodit mukanaan – joskin aivan turhaan, koska eversti Box ja hänen koko yksikkönsä olivat kadonneet vain muutamia päiviä aiemmin ollessaan suorittamassa tehtävää.

Smart palasi 2000-luvulle muutaman vuoden kuluttua, mutta hän oli silloin jo niin kuollut, että ei ehtinyt paljastaa salaisuuksiaan. Hänen paluullaan oli kvanttitason seurannaisvaikutuksia, jotka kaappasivat valtaansa FBI:n tiedonantajaksi pestätun teinitytön Chevron Savanon ja vielä häntäkin nuoremman Riley-nimisen pojan. Riley oli kotoisin Viktorian ajan Lontoosta ja halusi päästä pakoon salamurhaajan elämänuraa, jota hänen

ilkeä isäntänsä, silmäkääntäjä ja palkkatappaja Albert Garrick, hänelle suunnitteli.

Garrick seuraisi oppipoikaansa tulevaisuuteen ja taas takaisin menneeseen, mutta lopulta hän katosi Smartin reikään pystymättä enää kokoamaan itseään ruumiilliseen muotoon.

Kaikenlaista muutakin tapahtui. Huimia seikkailua, täpäriä pelastuksia ja remakkaa naurua – mutta se on toinen juttu (vaikka se melkoinen juttu onkin) eikä sille ole sijaa tässä raportissa.

Elä nuorille ja reippaille seikkailijoillemme kävi siis hyvin?

Chevielä ei niinkään, kuten tuonnempaan selviää.

Rileyllä vielä vähemmän, kuten selviää melkein heti.

Chevien pistäytyminen Viktorian ajan Lontooseen sai aikaan temporaalisen aaltovaikutuksen, jonka seuraukset nykyhetkeen olivat hyvin ikävät. Lyhyesti sanottuna Chevron sattui menneisytydessä ollessaan kiinnittämään jo aiemmin mainitun eversti Boxin huomion, sillä Box oli kenenkään tietämättä asettunut asumaan Viktorian ajan Lontooseen, missä hän valmisteli salaisia hankkeitaan. Chevien ilmaantumisenstä eversti sai aiheen murhauttaa Rileyn ja nopeuttaa muutamalla päivällä suunnitelmiaan maailman valloittamiseksi, mikä syöksi maailman suurvallat tuhoon ja valmisti tietä Boxin imperiumille. Ellei Chevie olisi sattunut pistämään Boxin silmään, Box olisi pitänyt kiinni alkuperäisestä ulosastumisen päivästä, ja katakombit, joissa hän piti päämajaansa, olisivat ennen määrääikää joutuneet tulvan valtaan ja hänen suunnitelmansa olisivat olleet iäksi mennyttä.

Nyt Chevie elää Boxin armeijan kadettina aikajanalla, joka ei ole hänen omansa. Hänen mielensä hylkii nykyajan Lontoota ja päästää läpi hänen alkuperäisiä muistojaan FBI:stä ja seikkailuista aikamatkailun pyörteissä. Arvioidessaan Chevien kaltaisten tapausten kohtaloa professori Smart esitti heille kaksi ennustetta: aikamatkailija joko hukuttaa näkynsä psykoosilääkkeisiin, jotta hän pystyy elämään edes jossakin mielessä normaalia elä-

mää, tai sitten näyt käyvät niin todentuntuiksi, että näkyjen ja todellisuuden ristiriita vie häneltä järjen.

Ryhtyessämme seuraamaan tarinaa Chevron Savanon näyt ovat tavattoman todentuntuisia, ja jos psykoosilääkkeitä olisi saatavilla, niitä ei varmasti tuhlattaisi tavalliseen armeijan kadettiin.

1

Moley ja GooGoo

Jos voisitte palata ajassa taaksepäin murhaamaan Rasputinin, teillä ei olisi mitään syytä palata ajassa taaksepäin murhaamaan Rasputinia. Niin että onko vanha kunnon Grigori kuollut vai ei?

– Professori Charles Smart

Boxin nuorisoakatemia. Nykyajan Lontoo. Uusi Albion. 115 BK (boxilaisen kalenterin mukaan)

Lontoo.

Aikoinaan Lontoossa oli ollut hiukan taikaa. Jo pelkkä Lontoon nimen kuuleminen oli loihtinut mieleen ajatuksia Dickensin nuoresta Ketku Viikarista, Sherlock Holmesista pohtimassa kolmen piipullisen ongelmaa Baker Streetin varrella tai lukemattomista seikkailu- ja sankaritarinoista, jotka punoutuivat Lontoon upeiden bulevardien ja varjoisien pikkukatujen ja takakujien verkostoon. Vuosisatojen ajan ihmiset olivat taivalta- neet maapallon jokaisesta kolkasta Englannin pääkaupunkiin – kuka nähdäkseen, missä hänen lempitarinansa olivat tapahtuneet, kuka kaivatessaan tilaisuutta rikastua ja kuka pelkästään

saadakseen seistä ja tuijottaa Trafalgarin aukion tai Big Benin ihmeitä.

Mutta ei enää. Nuo lumouksen päivät olivat päättyneet kauan sitten.

Ensinnäkin Boxin imperiumissa ei enää oikeastaan ollut turismia ja toiseksi Big Ben oli purettu monta kymmentä vuotta sitten, jotta sen tilalle oli voitu rakentaa Siunatun everstin patsas, jonka kiviset silmät valvoivat kaupunkia ja sen kaikkien asukkaiden elämää. Eikä Big Ben ollut ainoa boxilaisten hävittämä maa-merkki. Imperiumi pyyhki historiaa pois tiili tiileltä ja rakensi Lontoosta omaa kuvaansa: yhtenäistä, uhkaavaa, harmaata ja hievahtamatonta.

Lähes kaikki toimistorakennukset oli valettu betonista, eikä niitä juuri erottanut toisistaan: rivikaupalla himmeästi valaistuja ikkunoita, silmäluomina puoliksi kiinni vedetyt kaihtimet. Sitä mukaa kun Lontoon vanhat rakennukset rapautuivat happosateissa ne purettiin ja korvattiin nelikulmaisilla kerrostaloilla, joita megakopterit laskivat paikoilleen. Taloihin oli tehtaalla asennettu valmiiksi sähkö- ja vesijohdot, joten ne olivat käyttökunnossa heti, kun ne oli kytketty pääverkkoon. Lontoon historiaa pyyhittiin pois päivä päivältä.

Muuan huonoon kuntoon päässyt rakennus, joka oli määrä räjäyttää puolen vuoden kuluttua, oli Boxin nuorisoakatemia, Imperiumin armeijan upseerikoulu, jossa kaikkialta maailmasta saapuneita kadetteja perehdytettiin Siunatun everstin ajatukseen.

Tässä karussa oppilaitoksessa kadettien mukavuudesta tai ruumiillisesta hyvinvoinnista ei ollut pyritty huolehtimaan millään tavoin. Penkit olivat kivikovia ja ohuet patjat oli levitetty lankkulavereille. Muinaisen Spartan tapoihin vetoaminen oli suosittua, eikä heikompia kokelaita kannustettu keskittymään vahvuksiinsa vaan heidät myytiin johonkin ankarampaan boxilaiseen laitokseen.

Nukkumakopissaan seitsemäntoistavuotias kadetti Chevron Savano heräsi ennen aamun sireeniä mutta piti vielä silmänsä kiinni valmistautuakseen päivän painajaisiin.

Ei, ei painajaisiin, Chevie ajatteli. Vaikka minulla Siunatun everstin nimessä on kyllä niitäkkin. Ne eivät ole unta. Minä näen näkyjä, vaikka olen hereillä.

Chevie veti karkean armeijahuovan päänsä yli niin että seinään kiinnitetystä boxlampuista ei päässyt edes pientä kajastusta hänen silmäluomiensa sisäpinnoille.

Mitä minua vaivaa? hän mietti. *Miksi näen sellaista, mikä ei ole totta?*

Näkyjen vuoksi hänen opintonsa Boxin nuorisokatemiassa olivat menossa täysin pieleen. Chevien arvosanat olivat laske-
neet viime päivinä todella jyrkästi. Itse asiassa niin jyrkästi, että hänen sänkynsä jalkopäähän kiinnitettyyn kansioon oli työnnetty oranssi kortti.

Oranssi kortti. Tutkintailmoitus. Ensimmäinen varoitus, ja ehkä myös viimeinen, ellei hän pystyisi parantamaan suorituksiaan tyydyttävästi. Akatemian säännöt olivat loukkaamattomat. Vain yksi vakava virhe, ja hänen paikkaansa tarjottaisiin jonossa seuraavalle.

Ja se oli pitkä jono. Miljoonien ihmisten pituinen.

Hänen tutkintapäivänsä oli tänään, ja jos tutkinta menisi huonosti, hänet voitaisiin lähettää boxilaiseen sotilastehtaaseen Dubliniin – tai mikä pahempaa, Newcastle'n kaivoksiin lapiota heiluttamaan.

Chevietä puistatti.

Lapiota heiluttamaan. Olisihan se varmasti kuolemaakin pahempi kohtalo.

Chevron tiesi täsmälleen, milloin hänen näkynsä olivat alkaneet. Siitä oli puoli vuotta. Silloin hän oli eräänä yönä oli kävellyt uissaan akatemian homeiseen kellariin ja lysähtänyt makamaan keskelle outojen, lähes muodottomien vaatteiden kasaa,

uponnut litiseviin ja likomärkiin kaavunriekaleisiin, jotka olivat kietoutuneet hänen ympärilleen kuin tummat käärmeet. Hänellä ei ollut ollut yllään sen paremmin yöpaitaa kuin tohveleita, ainoastaan outoa kangasta, joka oli hitaasti hajonnut limavelliksi hänen herätessään. Sitten hänen vatsaansa oli kouristanut ja hän oli oksentanut outoa hohtavaa geeliä, joka oli muuttunut valonhitusiksi ja leijunut tulikärpästen lailla pois.

Valoa? hän muisti ajatelleensa.

Teenkö minä kuolemaa?

Onko tämä kuolema?

Hänen hengityksensä oli kuitenkin lähtenyt kulkemaan rahisten ja vinkuen, ja hänen sydämensä oli hakannut merkiksi siitä, että hän riippui yhä elämässä kiinni.

Miten minä tänne pääsin?

Missä tänne edes on?

Kadetti Savano oli verhonnut itsensä pölysuojaan, jonka oli tempaissut vanhojen maalipurkkien kasan päältä, ja kompuroinut ylös takorautaista kierreportaikkaa, vaikka hänen jalkansa olivat olleet huterat kuin vastasyntyneellä.

Olen jonkinlaisessa kellarissa, hän oli ajatellut.

Hölmö, tuo on se sama paikka, missä aikakapseli oli, hän oli kuullut äänen sanovan päässään. *Olet tullut takaisin.*

Äänestä tulisi vielä hänelle hyvin tuttu, mutta nyt sen puheissa ei ollut ollut järkeä, joten hän ei ollut piitannut niistä.

Hän oli hakannut lukittua ovea ja huutanut apua, joka oli lopulta saapunut kahden lihaksikkaan yövartijan muodossa. Kaksi ukkoskissaa, Clover Vallicose ja Lunka Witmeyer, molemmat akatemian yhteydessä toimivasta salaisesta poliisista. Eli ainakin Chevie oli ollut vielä akatemian talossa.

Ukkoskissaa? Chevie oli ajatellut. Häneltä oli päässyt hihitys, ja sitten hänet oli vallannut kauhu.

Ukkoskissaa? Mitä hihittämistä siinä oli? Ukkoskissojen läsnäollessa ei hihitely. Heillä oli lupa käyttää tarvittavia ja tar-

peettomia voimakeinoja korkeintaan tappaviin vammoihin asti.

Mikä voisi olla enemmän kuin tappavat vammat? Chevie oli ihmetelty.

Kaksi päivää, ukkoskissat olivat sinä yönä sanoneet hänelle katsellessaan häntä roiskevisiiriensä takaa. Kaksi päivää me olemme etsineet sinua, orpo. Ja sitten löydämme sinut kielletyltä alueelta. Miten Siunatun everstin nimessä sinä olet sinne pääsyt? Ja mitä sinä naurat? Onko meissä muka jotakin huvittavaa?

Chevron saattoi vain pudistaa päätään. Hänellä ei ollut miellesään muuta kuin unikuvien rippeitä, vain hämmennystä ja kysymyksiä, jotka katkaisivat toinen toisensa ennen kuin ehtivät kunnolla muodostua.

Miten minä –

Mikä se –

Riley?

Kuka?

Miksi?

Sillä hetkellä alkoivat näyt – näyt, jotka repisivät hänen hyvässä järjestyksessä olleen elämänsä riekaleiksi. Hänen epäuskoisten silmiensä edessä ukkoskissat olivat murtuneet ja haljenneet särkyneiksi peilikuvikseen. Heidän tilalleen oli tullut vanha nainen, jonka hiukset oli koottu kurittomaan tötterömäiseen kampaukseen pääläelle.

Minä tiesin, että sinä tulisit, nainen sanoi. Charles sanoi niin, eikä Charles Smart erehdy koskaan.

Vanha nainen oli kadonnut ja ukkoskissojen sirpaleet olivat kerääntyneet taas yhteen – ja Chevie oli huomannut rimpuilevansa heidän otteessaan yrittäessään epätoivoisesti vapautua painajaisesta, johon oli herännyt.

Ihan hiljaa, pikku lintu, sisar Lunka Witmeyer oli kehottanut häntä.

Chevie oli vapissut kuin rikollinen Trafalgarin aukion julkisessa mestauspenkissä.

Kuka oli hänen näkyjensä vanha nainen? Ja kuka oli Charles Smart?

Niihin kysymyksiin hän ei pystynyt vastaamaan, eikä sellaista myöskään voinut kysyä ääneen, jos ei halunnut luokitusta *epävakaaksi* ja passitusta toivottomien tapausten kouluun. Chevien aivot kuhisivat kiellettyjä kysymyksiä. Ne pitivät hänet hereillä yöllä ja estivät hänen järkeään juoksemasta päivällä.

Kasvain se on, hän ajatteli monta kertaa minuutissa. *Aivoni syövät itse itseään.*

Ja nyt oli kulunut monta kuukautta, ja näyt olivat murtaneet Chevien elämän maljan, joka ei ollut alkujaankaan ollut piri-pintaan täynnä kultaista toivoa. Hän opiskeli kadettina koulussa, joka tuotti poliiseja, sotilaita ja vakoojia Box-armeijan tarpeisiin. Häntä odotti epäilysten ja kuulustelujen täyttämä ankara elämä – jos häntä onnistaisi. Ja nyt näytti siltä, että sitäkään onnea olisi turha toivoa. Ihan niin kuin hänen kaverinsa DeeDeen toivo oli ollut turha. Chevie avasi silmänsä, ja ainakin hetken verran maailma oli sellainen kuin sen hänen itsepiintaisen mielensä mukaan piti olla. Ei hallusinaatioita. Ei viiltävää ohimokipua, joka oli viime aikoina edeltänyt näkyjä.

Olen makuusalissa. Hyvä.

Yläsänky oli tyhjä. DeeDee – hänen ystävänsä, opastajansa ja uskottunsa heidän värvätymisestään asti – oli nukkunut siinä. He olivat tutkineet Boxnettiä yhdessä ja harjoitelleet lähitaistelutaitoja keskenään. Mutta nyt DeeDee oli poissa, teloitettu tuomittuna vakoilusta, ja myös Chevien ylle oli langennut epäilyksen varjo jo monta kuukautta sitten.

Chevie ei ollut petturi, ja vaikka hänellä oli omat epäilyksensä Boxin imperiumista, hän piti ne omana tietonaan, koska vaihtoehdot Boxin siipien suojissa elämiselle olivat Laonneiden valtojen erämaat tai jaxilaisten barbaarien leirit vuorilla.

Kukaan ei voi olla jatkuvasti onnellinen. Itsensä everstinkin oli piileskeltävä Lontoon katakombeissa vuosikymmenet, ennen kuin hän astui esiin jumalallisine koneineen.

Äkkiä ja ilman lähestyvien askelten varoitusta verho tempaisiin sivuun ja Chevien näkökentän täyttivät kaksi rotevaa ukkoskissaa, sisaret Lunka Witmeyer ja Clover Vallicose. Chevie joutui taas tukahduttamaan hihityksen.

Ukkoskissat? Mikä siinä oli niin hauskaa?

Ukkoskissat olivat Box-armeijan erikoisosasto. Sotilaita, joita pelättiin sekä heidän raakuutensa että perinpohjaisuutensa vuoksi. He olivat erikoistuneet turvallisuuteen ja petturien kitkemiseen. Oli poikkeuksellista, että akatemiassa toimi ukkoskissoja, mutta johtaja oli pyytänyt heitä. Hän sanoi, että oli parempi kitkeä rikkaruohoja kuin kaataa puita – mikä tarkoitti, että petturit oli helpompi tappa nuorina.

”Boxin lempeys kanssasi, kadetti”, Vallicose sanoi.

”Ja sinun kanssasi, sisar”, Chevie vastasi automaattisesti.

”Minä en ole ihan yhtä lempeä kuin Box”, Witmeyer sanoi.

”Mutta minähän olenkin vain pahainen kuolevainen.”

Witmeyer oli kaksikon vitsinieikka.

Keveyeen vitsailuun ei armeijassa varsinaisesti kannustettu, ellei sille ollut käyttöä kuulustelukeinona tai taistelussa jännityksen laukaisijana. Kerrottiin, että palvellessaan Ranskassa sisar Witmeyer oli ladellut puujalkavitsejä vielä silloinkin, kun kypärän pyyhkimet olivat kaapineet jaxien verta ja suolenpätkiä hänen roiskevisiiristään.

Chevie heilautti jalkansa sängyn laidan yli ja jäi odottaman lisäohjeita asennossa seisten. Ukkoskissat olivat yli tunnin edellä ilmoitetusta aikataulusta, mutta ei ollut heidän asiansa selitellä eikä missään tapauksessa Chevien asia kysyä. Tänään hän noudattaisi protokollaa pilkulleen. Sikäli kuin hän tiesi, tutkinta oli hyvinkin saattanut jo alkaa.

”Eikö sinulla ole mitään sanottavaa meille?” Vallicose kysyi.

Mitä? Chevie ihmetteli. *Mitä minun pitäisi sanoa?*

Vallicose aloitti hänen puolestaan: ”Hyvää...”

”Hyvää ulosastumisen päivän aattoa, sisaret”, Chevie täydensi kiireesti.

”Olitko kenties unohtanut, että tänä päivänä vuonna 1899 Siunattu eversti ja hänen armeijansa tekivät viimeisiä valmistelujaan astuakseen esiin katakombeista ja ottaakseen maailmaan jälleen haltuunsa?”

”Ei, sisar. En ollut unohtanut. Olemme kaikesta velkaa Siunatulle everstille.”

Vallicose silmäili Chevien kasvoja nähdäkseen niillä pienekin niskoittelun häivän, mutta Chevie piti katseensa tiukasti eteenpäin suunnattuna ja selkänsä tikkusuorana. Hän oli hyväkuntoinen, päättäväinen ja kuului vieläpä etniseen vähemmistöön: Pohjois-Amerikan shawnee-intiaaneihin. Niinpä hän oli täydellinen mainoshahmo Box-armeijan julisteisiin, joilla busipysäkit ja maanalaisen asemat oli tapetoitu.

”Hmf”, sanoi Vallicose. Ehkä Chevien sanat tekivät häneen vaikutuksen, ehkä eivät. Hänen murahdustaan oli vaikea tulkita.

Lunka Witmeyer oli suorapuheisempi.

”Näetkö sinä meidät, kulta pieni? Vai onko meistä taas tullut pieniä vanhoja mummoja?”

”Minä näen teidät oikein hyvin”, Chevie vastasi tyyneästi. ”Pyydän jälleen anteeksi sen yön tapahtumia. Se kaikki johtui kuumeesta.”

Vallicose murahti taas ja sanoi sitten: ”Vai kuumeesta? Teräsoven läpi ei pääse kävelemään sillä, että on kuumeessa.”

Kukaan heistä ei voinut tietää, että Chevietä ei ollut vienyt suljettuun kellariin kuume vaan aikaparadoksi, jonka vuoksi Viktorian ajan Lontoosta palaava Chevie oli sulautunut yhteen tällä aikajanalla elävän Chevien kanssa.

Witmeyer murahti roiskevisiirinsä korkean kauluksen takaa. Visiirin, jota hänellä ei ollut mitään syytä käyttää, kun hän oli

valvontatehtävissä akatemian aseettomien oppilaiden keskellä.

”Vai sen yön? Sen yön? Mutta se yö ei tainnut jäädä siihen. Meistä vähän näyttää, että sinusta tulee hysteerinen hermo-
kimppu joka yö – vai mitä, sisar Vallicose?”

Vallicose nyökkäsi ja hänen kasvonsa pullistuivat tukahdu-
tetun vihan paineesta. ”Hän sanoi minua viime tiistaina *agen-
tiksi*. Minkä takia minä olisin hänelle agentti? Kuulostaa jaxien
juonilta.”

Ranskalaiset kapinalliset tunnettiin lisänimellä *jacques*, mikä
yleensä kirjoitettiin *jax*.

”En – en tiedä”, Chevie änkytti. ”Kuume tulee ja menee. Ei
tässä varmaan tarvita muuta kuin antibiootteja.”

Äkkiä Clover Vallicosen kasvot olivat kiinni hänen kasvois-
saan. ”Vai antibiootteja? Sotilaita kuolee Siunatun everstin puo-
lesta tälläkin hetkellä. Heitä lojuu vierailta mailla kuonakasoissa,
he näkevät verensä valuvan saastaisiin raunioihin, ja sinusta lääkk-
keitä pitäisi tuhlatu sinun arvottomiin suoniisi. Sitäkö sinä tar-
koitat, Savano?”

Chevie puri hammasta pysyäkseen jaloillaan. ”En, sisar. En
tietenkään. Imperiumin sankarit ovat aina etusijalla. Me kade-
tit olisimme onnellisia, jos voisimme antaa henkemme heidän
puolestaan.”

Witmeyer naurahti ja painoi sitten sormellaan merkin ole-
mattoman tietokoneen ruutuun. ”Suoraan oppikirjasta, mutta
hyvin muistettu tiukassa tilanteessa.” Hän nyökkäsi Chevien
suuntaan. ”No niin, kadetti, vaatetta päälle. Johtaja odottaa.”

Chevietä puistatti. Hän ei voinut sille mitään.

Johtaja Waldo Gunn.

Boxilaisen sodan sankari, palkittu Imperiumin ristillä. Kolme-
kymmentä raskasta vuotta maanalaista toimintaa Provencessa.
Johtaja Gunn oli tosiuskovainen ja lisäksi mestarillinen sala-
murhaaja – vaikka vaikutti pikkuruiselta, hyväntahtoiselta van-
halta ukolta.

Katsokaa hänen käsiään, kadetit kuiskivat hänen kulkiessaan käytävällä. Ne ovat muuta ihoa tummemmat, punaiset jaxien verestä.

Chevie oli nähnyt johtaja Gunnin vain tämän harppoessa pitkän akatemian käytäviä Boxin asioilla mukanaan joukko muita neuvoston jäseniä sekä henkilökohtainen vartiostonsa: falangin verran pumppaavia reisiä ja viuhtovia käsivarsia.

En ole nähnyt hänen käsiään koskaan.

Unohda johtaja Gunnin kädet. Vaatetta päälle, kadetti, Chevie kehotti itseään. Tässä on sinun henkesi kyseessä.

Chevie veti ohjesäännön mukaisen laivastonsinisen haalarinsa vetoketjun hätäisesti kiinni, kiskoi pitkävartiset saappaat jalkaan ja painoi päähänsä lippalakin, jota koristi Boxin nuorisoakatemian kullavärinen merkki. Hän astui reippaasti Vallicosen ohi makuusalin puolelle.

Ukkoskissat marssittivat Chevie Savanoa akatemian pitkällä käytävällä. Kauan sitten tapeistaan irronneet lattialankut narsuivat ja valittivat heidän saappaidensa alla. Makuusalin muut kadetit olivat piilossa kiinni vedettyjen verhojen takana, ja askelten kolinan ja lattialautojen narinan lisäksi ainoat merkittävät äänet olivat jonkun nukkujan ajoittainen vaikerrus yöllisten kauhujen kourissa sekä eversti Clayton Boxin koottujen puheiden taustatorina, kun niitä ajettiin PA-laitteista vuorokauden ympäri.

Kolmenkymmenen metrin mittainen käytävä kulki läpi neljän kapean ja korkean kaupunkitalon, jotka oli rakennettu Farley Squaren laidalle Bloomsburyssa ja sittemmin yhdistetty akatemian toimitiloiksi. Chevie näki ikkunoista Siunatun everstin pyramidimaisen mausoleumin teräksiset kyljet sekä sen huipulle asennetun kaikkinäkevän silmän laserinpunaisen välkkeen.

Ihan kuin Sauron, ajatteli toinen Chevie, joka piileskeli ensimmäisen mielessä. Petturi-Chevie, kuten Chevie oli nimennyt mielen sairauden, joka oli päättänyt tapattaa hänet.

Sauron?

Mikä on Sauron?

Johtaja Gunnin toimiston ovi oli hämmästyttävän koruton verrattuna seinään, johon se oli asennettu. Seinää koristi sankarihenkinen maalaus Box-iskun toisesta aallosta, jolla Yhdysvallat, Britteinsaaret ja Manner-Eurooppa koottiin väkivakolla enkelten siipien alle. Maalaus oli tavallista Imperiumin tyyliä: lihaksikkaita hahmoja sivulta nähtyinä ja himmeitä auringonsäteiden viuhkoja. Ovi oli yksikertainen puulevy ja sitä koristi vain kauhtunut sininen maali.

Ovi oli ainoa muutos, jonka johtaja Gunn oli tehnyt taloon astuessaan virkaansa. Se oli tuotu Ranskasta, samasta matkustajakodista, jossa Waldo Gunn oli saalistanut jaxien tietoja ja sisestä monta monituista vuotta.

Kuinka monta nyt jo kuollutta miestä on koskettanut tuota ovenkahvaa? Chevie mietti pysähtyessään koputtamaan.

Witmeyer tökkäsi häntä hansikkaan peittämällä sormellaan. ”Hermostuttaako, kullanmuru? Sitäkö tuo on?”

Chevie puri huultaan ja nyökkäsi. Se oli totta. Hän ei muistanut olleensa koskaan yhtä hermostunut. Itse asiassa hän oli melkein pakokauhun vallassa.

Olen sodassa itseäni vastaan, hän tajusi. Miten sellaisen taistelun voi voittaa?

Hän venytteli sormiaan, jotta ne lakkaisivat vapisemasta, ja ojensi taas kättään ovea kohti.

”Sisään, kadetti”, kuului käskävä ääni oven takaa.

Johtaja tietää, että olen täällä, Chevie ajatteli. *Se, mitä hänestä sanotaan, on totta: Waldo Gunnilla on näkemisen lahja.*

Niin varmaan, ilkkui Petturi-Chevie. Tai kamera oven päällä.

Chevie puristi kätensä nyrkkiin ja tunki sitten nyrkin suuhunsa tukahduttaakseen nyyhkytyksen. Hänet ammuttaisiin koulun pihalla, jos hän ei pystyisi hillitsemään itseään. Teloi-

”Turha lykätä asioita tulevaisuuteen.”

Lontoo ei tosiaankaan ole enää entisensä. Kuningatar Viktorian valtakausi oli päättynyt eversti Boxin vallankaappaukseen. 17-vuotias agenttikokelas Chevron Savano elää nyt Boxin imperiumin armeijan kadettina aikajanalla, joka ei muistuta hänen omaansa. Hänen mielensä hylkii painajaismaista todellisuutta ja päästää läpi alkuperäisiä muistoja FBI:stä ja seikkailuista aikamatkailun pyörteissä. Näkyjen vuoksi Chevien opinnot nuorisoakatemiassa ovat menossa pieleen, eikä urakehitystä auta ainakaan se, että häntä jo epäillään vastapuolen vakoilijaksi.

Kun Chevien sirpaleiset muistikuvat yltyvät piinaaviksi, tyttö kohtaa aikakoneen keksijän, professori Smartin. Hänen avullaan Chevie pakenee Viktorian ajan puuteroitujen peruukkien ja kaikenkarvaisten kelmien Lontooseen ja etsii käsiinsä Orient-tatterin taikurina sinnittelevän apurinsa Rileyn.

Mutta millainen aikapommi muhiikaan Camdenin löyhkäävissä likaviemäreissä! Onnistuuko voimakaksikko ajoissa estämään seonnon kuoleman enkelin maailmanvalloitusaikeet ja saamaan aikamatkailijoiden kohtalokkaasti peukaloiman historian takaisin raiteilleen?

Fantasiavelho Eoin Colferin huikean uutuussarjan toinen osa tarjoaa niin aikamatkailun koukeroita, trillerimäisiä käänteitä kuin taikuuden lumoa.

N84.2

www.wsoy.fi

www.eoincolfer.com

ISBN 978-951-0-40170-5

